

Lo tisich

Ja l' estiu sentintse empés
pel vent d' Octubre,
corrent, corrent sens parar
d' aquí s' allunya.

Monts y plans s' omplen de dol
lo cel s' ofusca,
los arbres 's posan mals,
las flors s' estullan.

Ja no trinan los aucells
gratas canturias
ni es la brillantor del sol
tan clara y pura.

Que tot fuig deixant arre u
pena profunda,
que tot fuig deixant tan sols
tristas despullas...!

Ab lo cor ple de dolor,
febre y angunia,
un jove contempla ab greu
los jorns que fujen.

Te los ulls casi apagats,
las galtas buydas,
los llavis esblauqueits,
la veu confusa.

Contemplant com tot se mort
passa y s' esfulla,
pensa llavoras ab ell
y ab dol s' inmuta.

Pensa ab ell.. y clava 'ls ulls
ab pena suma,
dalt d' un arbre honc resta sols
sols una fulla.

Y veyent, veyent venir
ja sa cayguda,
veu sa vida igual tambe
molt trista y curta...!

Tot passant joyós lo vent,
gronxantla hi juga,
y cada volta mes fort,
mes fort la impulsa.

Hasta que no poguent mes,
ab amargura,
's desprent de l' arbre al fi
ja moribunda....!

Ell llavors llenza un sanglot,
ple de tortura...
y mentres la fulla cau,
los ulls acluca!

Resa 'l vent una oració
y ab goig s' allunya...
emportantsen juuts al lluny
sanglot y fulla!

J. C. MONTANÉ.

De mon album

Com tots los anys, també aquest hé
anat á resar en lo cementiri de mon po-
ble..... he resat l' oració més pura y de-
sinteresada que surt del cor de l' home, l'
oració que s' eleva á Deu per las ànimas
de nostres passats.

Com tots los anys, mon pobre cor s' ha
impresionat tristement al veurers dins lo
solitari lloch, al trobarse sol, ben sol, de-
vant los que allí jahuen 'l somni etern... y
dugas llágrimas han caigut de mos ulls
dessobre la sagrada terra.

Y com sempre, he demanat á Deu que
termenada la lluyta de me vida, puge re-
posar ab santa pau en aquell venerat lloch,
y que com jo faig per mos passats hi ha-
gi també qui resi y plori, qui tots los anys
vinga á visitar ma sepultura deixant en
ella un recort.

CAMILO XIOL.

Septembre del 98.